

една пъргава стара жена, белеше картофи, къпаше дуп и режеше домати за яденето. Примамият топъл дъх на тенджерата ме измъчваше и аз бързах да се измъкна, щом наближеше обед. Домашинята смяташе, че аз отивам да се храня в някоя гостилница и не можеше да предположи, че тръгвам да диря най-евтина битпазарска храна. Редовното гладуване не пречеше на писането, но то беше известно на моите другари.

Реших да напечатам малката си поема «Мауна Лоа», за чието издаване моят нов хазяин Георги Цанев ми наброи 2000 лева (той имаше тая привилегия, че сключваше на квартирантите си заеми, които никога не му се връщаха). Тогава големите митинги ставаха на площада до Львовия мост, където се издигаше току-що довършеният Народен дом. Днес Дирекция на милицията. На един огромен митинг, доколкото си спомням тогава пред митинга говори германският комунист Вилхелм Пик, Христо Смирненски и Асен Разцветников ми разпродадоха около сто книжки. «Аз се гордеех че именно авторът на «Да бъде ден!» препоръчва и продава книжката ми. Като ми даваха парите Христо рече:

— Сега рече си Многолюбо Богат.

Когато Смирненски падна болен, за да не се дигне вече, ние тръгнахме с Крум Кюлявков и още един другар, да молиме за средства, но не успяхме.

Грохотът на събитията наближаваше. Народните врагове си точеха ноковете, партийните работници се готвеха за историческия двубой и грижата за болния Христо изостана назад. Съредакторът на Смирненски в списание «Магарад» — Николай Фол веднаж ми разказваше, че преди да тръгне, Христо попростояне пукал в чая си по два три аспирина и тъй лекувал болните си гърди, наместо да отиде за дълго време в някой санаториум на чист планински въздух.

Ние с Разцветников го посетихме през април в Горна баня. Помня го — ~~капачи~~ ~~вече~~, легнал гърбом към стената, подирял глава с лявата си ръка.

Често поднасяше къричката до устата си и кашляше тежко. Не беше добре, но усмивката не слизаше от устните му. Бяха му разказали за несполучливото наше търсене на пари и долових, че е огорчен. Струва ми се, че в «Приказка за стълбата» — последното му художествено произведение — има нещо и от тая горчивина. Тогава Христо почна да ни разказва онай историйка, която след смъртта му излезе в «Червен смях» под заглавие «Как щях да си умра млад и зелен». Още звъни в ушите ми неговият кукучки диалект:

Не мога да отгатвам
митингът от чора,

ти мога поема

Мауна Лоа

Един от последните месеци на живота му

Атениите на

стариата Олга Вели, възлюбените, омиселта на тая заливка — същността. На многократна до побата му недоволства тая с ж. Жичка, разтворена книга.

